

21 Ιανουαρίου, 1993

[ΠΙΚΗΣ, ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στές]

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΑΝΤΡΕΑ,

Εφεσείων,

v.

TAKIS D. CHAMBOULIDES LTD.,

Εφεσιβλήτων.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 8782)

Προσωρινό διάταγμα — Δεν μπορεί να έρχεται σε αντίθεση με άλλο υφιστάμενο διάταγμα Δικαστηρίου.

Η εφεσίβλητη εταιρεία κατείχε 7 αυτοκίνητα ενοικίασεως δυνάμει συμφωνίας ενοικιαγοράς με την Τράπεζα Barclays. Με συμφωνία ημερομηνίας 28.6.91, στην οποία η Τράπεζα δεν συμμετείχε, η εφεσίβλητη συμφώνησε να πωλήσει τα αυτοκίνητα στον εφεσεϊόντα για ΑΚ45.000 πλέον οι τόκοι της ενοικιαγοράς. Ο εφεσεϊών ανέλαβε να πληρώσει ΑΚ6.000 στην εφεσιβλήτη και το υπόλοιπο μαζί με τους τόκους κατευθείαν προς την Τράπεζα σε πλήρη ικανοποίησή της. Ο εφεσεϊών παρέλαβε την κατοχή των αυτοκινήτων και πλήρωσε αρχικά ΑΚ1000 προς την εφεσιβλήτη και ΑΚ11.000 προς την Τράπεζα. Με επιστολή του δικηγόρου της ημερομηνίας 24.2.92 η εφεσιβλήτη τερμάτισε την συμφωνία με τον εφεσεϊόντα λόγω ισχυριζόμενης παράλειψης του να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις που είχε αναλάβει. Ο εφεσεϊών κίνησε αγωγή διεκδικώντας μεταξύ άλλων ειδική εκτέλεση της συμφωνίας της 26.6.91, και ζήτησε και πήρε με μονομερή αίτηση προσωρινό διάταγμα εναντίον της εφεσιβλήτης με το οποίο εμποδιζόταν η εφεσιβλήτη από του να στερεί τον εφεσεϊόντα της κατοχής και χρήσης των αυτοκινήτων και από του να μεταβιβάσει την ιδιοκτησία αυτών σε οποιοδήποτε τρίτο πρόσωπο. Κατά τον χρόνο της έκδοσης του προσωρινού διατάγματος η Τράπεζα είχε ήδη κινήσει αγωγή εναντίον της εφεσιβλήτης, στην οποία είχαν εκδοθεί τελικά διατάγματα που διέτασσαν την εφεσιβλήτη να παραδώσει τα αυτοκίνητα στην Τράπεζα. Σε κάθε ουσιώδη χρόνο τα αυτοκίνητα ήσαν ιδιοκτησία της Τράπεζας. Κατά την αναθεώρηση του διατάγματος, το πρωτόδικο Δικαστήριο αρνήθηκε να το επικυρώσει, διότι έκρινε, ότι ο εφεσεϊών δεν είχε προβεί σε πλήρη και ειλικρινή αποκάλυψη όλων των

5 σχετικών γεγονότων, και ότι η συμφωνία πάνω στην οποία βάσιζε ο εφεσείων την απαίτηση του ήταν παράνομη διότι βρισκόταν σε αντίθεση με τις πρόνοιες του περί Ελέγχου Ενοικιαγοράς Νόμου (Ν. 32/66). Το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε επίσης ότι, αν το προσωρινό διάταγμα επικυρωνόταν, θα ερχόταν σε αντίθεση με τα υφιστάμενα τελικά διατάγματα για παράδοση των αυτοκινήτων στην Τράπεζα.

Αποφασίσθηκε ότι:

- 10 (α) Ενόψει της ύπαρξης των τελικών διαταγμάτων, και του ότι η Τράπεζα δεν ήταν διάδικος στην αγωγή, το προσωρινό διάταγμα δεν μπορούσε να επικυρωθεί, διότι με αυτό τον τρόπο οι εφεσίβλητοι θα βρισκόνταν αντιμέτωποι με δύο αντιφατικά διατάγματα Δικαστηρίου.
- 15 (β) Εφόσον τα αυτοκίνητα σε κάθε ουσιώδη χρόνο αποτελούσαν ιδιοκτησία της Τράπεζας δεν ήταν δυνατό με το προσωρινό διάταγμα να απαγορευτεί στην εφεσίβλητη η αποξένωση της ιδιοκτησίας που δεν ανήκε ποτέ σ' αυτήν.

Η έφεση απορρίφθηκε με έξοδα.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Vuitton v. Δερμοσάκ Λτδ. (1992) 1 Α.Α.Δ. 1453.

20 *Aftomata Eleourgia v. Monastery of Mahera (1986) 1 C.L.R. 524.*

Έφεση.

25 Έφεση από τον ενάγοντα κατά της ενδιάμεσης απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού (Δ. Μιχαηλίδου Ε.Δ.) που δόθηκε στις 19.6.92 (Αρ. Αγωγής 1782/92) με την οποία απέρριψε την αίτηση του ενάγοντα αιτητή και ακύρωσε το παρεμπόδιον διάταγμα το οποίο εμπόδιζε τους εφεσίβλητους από του να στερούν τον εφεσείοντα-ενάγοντα της κατοχής και χρήσης επτά αυτοκινήτων "Z" και από του να μεταβιβάσουν την ιδιοκτησία οποιοδήποτε από τα αυτοκίνητα εκείνα σε οποιοδήποτε πρόσωπο ή εταιρεία

30 εκτός από την εταιρεία του ενάγοντα εφεσείοντα.

Α. Αναστασιάδης, για τον Εφεσείοντα.

Μ. Πιερίδης και Στ. Αμερικάνος, για τους Εφεσίβλητους.

Cur. adv. vult.

ΠΙΚΗΣ, Δ: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής Γ. Κωνσταντινίδης.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Με ex parte αίτηση του ενάγοντα εκδόθηκε παρεμπόδιον διάταγμα που εμπόδιζε τους εφεσίβλητους από του να στερούν τον ενάγοντα της κατοχής και χρήσης επτά αυτοκινήτων "Z" και από του να μεταβιβάσουν την ιδιοκτησία οποιουδήποτε από τα αυτοκίνητα εκείνα σε οποιοδήποτε πρόσωπο ή εταιρεία εκτός από την εταιρεία του ενάγοντα ή την εταιρεία την οποία ο ενάγων ήθελε υποδείξει. 5

Μετά την έκδοση του διατάγματος και την εκδήλωση της πρόθεσης των εναγομένων να ενστούν, το Δικαστήριο άκουσε τις δύο πλευρές σε σχέση με το αν, μετά την εκπνοή του κατά την ορισθείσα η μέρα, εδικοιολογείτο η ανανέωση του προκειμένου να ισχύει κατά τη διάρκεια της εκκρεμότητας της αγωγής. Χρησιμοποιούμε αυτή τη διατύπωση έχοντας υπόψη την πρόσφατη απόφαση στην υπόθεση *Louis Vuitton v. Δερμοσάκ Απδ. και Άλλη* (1992) 1 Α.Α.Δ. 1453, σύμφωνα με την οποία, προσωρινό διάταγμα το οποίο εκδίδεται χωρίς προηγούμενη ειδοποίηση στον εναγόμενο, εκπνέει και χάνει την ισχύ του εκτός αν επικυρωθεί αφού ακουστεί και ο αντίδικος. Τονίστηκε στην ίδια υπόθεση ότι 20

"η έκδοση προσωρινού διατάγματος εξ πάρτε δεν παρέχει οποιοδήποτε ουσιαστικό ή δικονομικό πλεονέκτημα, στον αιτητή, ο οποίος βαρύνεται κατά την ακρόαση να τεκμηριώσει το αίτημά του για την παροχή θεραπείας"

Το πρωτόδικο Δικαστήριο αξιολόγησε τη μαρτυρία που προσάχθηκε και έκρινε πως η αίτηση του ενάγοντα θα έπρεπε να απορριφθεί για τους ακόλουθους λόγους: 25

- (α) Ο Ενάγων απέτυχε να εκπληρώσει το καθήκον που είχε να προβεί σε πλήρη και ειλικρινή αποκάλυψη γεγονότων κατά δίκαιο τρόπο. 30
- (β) Η συμφωνία, στους όρους της οποίας ο ενάγων στήριξε την αίτηση του, καταστρατηγεί τις πρόνοιες του άρθρου 6 του περί Ελέγχου Ενοικιαγοράς, Πωλήσεως Επί Πιστώσει και Μισθώσεως Ιδιοκτησίας Νόμου του 1966. (Νόμος 32/66) και, επομένως, ήταν άκυρη ως παράνομη. 35

Κατά την αιτιολόγηση της απόφασης αναφορικά με τον πρώτο λόγο, το πρωτόδικο Δικαστήριο διατύπωσε σχόλια τα οποία, έχο-

5 ντας υπόψη τα παραδεκτά γεγονότα, αποκαλύπτουν λόγο για τον οποίο, πραγματικά, η αίτηση θα έπρεπε να είχε απορριφθεί και αυτό, ανεξάρτητα από την ορθότητα της κρίσης ως προς την μή αποκάλυψη γεγονότων και ως προς το παράνομο της συμφωνίας που επικαλούνταν οι Εναγόμενοι.

10 Οι εναγόμενοι είχαν παραλάβει την κατοχή των επτά αυτοκινητών, στα πλαίσια σύμβασης ενοικιαγοράς που σύναψαν με την ιδιοκτήτρια τους, την τράπεζα Barclays Ltd. Εν γνώσει αυτών των συμβάσεων και, ακόμα, εν γνώσει του γεγονότος ότι εκκρεμούσαν
15 αγωγές της τράπεζας κατά των εναγομένων σε σχέση με τις συμβάσεις αυτές, ο ενάγων συμφώνησε να αγοράσει τα αυτοκίνητα από τους εναγομένους οι οποίοι, στη γραπτή συμφωνία που υπογράφηκε την 28 Ιουνίου 1991, χωρίς τη συμμετοχή της τράπεζας, περιγράφηκαν ως οι ιδιοκτήτες τους. Το τίμημα ήταν £45.000
20 “πλέον οι τόκοι των συμβολαίων ενοικιαγοράς” Ο ενάγων ανέλαβε να πληρώσει £6.000 στους εναγομένους και το υπόλοιπο, μαζί με τους τόκους, κατ’ ευθείαν προς την Τράπεζα “εις πλήρη ικανοποίηση” της. Ο ενάγων παρέλαβε την κατοχή των αυτοκινητών και πλήρωσε αρχικά £1.000 προς τους εναγομένους και, στη συνέχεια, £11.000 προς την Τράπεζα.

25 Οι εναγόμενοι, με επιστολή του δικηγόρου τους ημερομηνίας 24 Φεβρουαρίου 1992, πληροφόρησαν τον ενάγοντα πως τερμάτιζαν τη συμφωνία τους λόγω της παράλειψης του να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις που ανέλαβε. Με την αγωγή του, ο ενάγων υποστήριξε πως ήταν οι εναγόμενοι οι ένοχοι αντισυμβατικής συμπεριφοράς και διεκδίκησε, μεταξύ άλλων, ειδική εκτέλεση της συμφωνίας τους και αποζημιώσεις.

30 Προέκυψε κατά τη διάρκεια της ακρόασης της αίτησης ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου ως παραδεκτό γεγονός, ότι προ της υποβολής της ex parte αίτησης και της επακόλουθης έκδοσης του παρεμπιπτόντος διατάγματος, η τράπεζα προώθησε τις αγωγές της κατά των εναγομένων και, την 26 Σεπτεμβρίου 1991, εξασφάλισε απόφαση εναντίον τους για το υπόλοιπο αλλά και διατάγματα για την παράδοση, από τους εναγομένους σ’ αυτή, των επτά αυτοκινήτων. Είναι ο ισχυρισμός των εναγομένων πως αυτή η εξέλιξη ήταν το αποτέλεσμα της παράλειψης του ενάγοντα να καταβάλει τα συμφωνηθέντα ποσά και/ή να κάμει τις απαραίτητες διευθετήσεις με την τράπεζα όπως ήταν η υποχρέωση που ανέλαβε με τη γραπτή συμφωνία. Θα αποφύγουμε να επεκταθούμε στις λεπτομέρειες των ισχυρισμών των δυο πλευρών. Θα περιοριστούμε σε όσα είναι αυστηρώς απαραίτητα.

Είτε ο ενάγων γνώριζε και απέκρινε το γεγονός της ύπαρξης των δικαστικών διαταγμάτων κατά το χρόνο της υποβολής της ex parte αίτησης του είτε δεν το γνώριζε αλλά το πληροφορήθηκε μετά, είναι σαφές ότι τυχόν έγκριση της αίτησης του ενάγοντα θα σήμαινε, ενσυνείδητα, έκδοση παρεμπόδιοντος διατάγματος αντιφατικού προς τα τελικά διατάγματα που ήδη είχαν εκδοθεί υπέρ της τράπεζας. Σημειώνει, λοιπόν, η πρωτόδικος δικαστής, πως τέτοια επιλογή "θα έθετε την εταιρεία και τους διευθυντές της ενώπιον του διλήμματος σε ποιό από τα δυο διατάγματα να υπακούσει και να βρεθεί έτσι να αντιμετωπίσει τις τυχόν συνέπειες αίτησης για παρακοή διατάγματος".

Είναι ορθή η παρατήρηση της πρωτόδικης δικαστού. Βρίσκει, μάλιστα, έρεισμα σε ανάλογες παρατηρήσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην υπόθεση *Aftomata Eleourgia v. Monastery of Mahera*, (1986) 1 C.L.R. 524. Στην υπόθεση εκείνη, κατά τη διάρκεια της εκκρεμότητας της διαδικασίας για παρακοή τελικού προστακτικού διατάγματος του Δικαστηρίου, ασκήθηκε αγωγή για ακύρωση του διατάγματος και με ex parte αίτηση εξασφαλίστηκε παρεμπόδιον διάταγμα που, ουσιαστικά, απαγόρευε τη συμμόρφωση προς το πρώτο διάταγμα. Το θέμα που τέθηκε ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου δεν αναφερόταν στο κύρος του παρεμπόδιοντος διατάγματος. Όμως, το γεγονός της έκδοσης τέτοιας φύσης παρεμπόδιοντος διατάγματος δεν παρέμεινε ασχολίαστο. Ο Δικαστής Α. Λοΐζου (τόρα Πρόεδρος του Ανωτάτου Δικαστηρίου), αναφέρθηκε στο γεγονός ότι τα ίδια πρόσωπα βρέθηκαν μπροστά σε δυο αντιφατικά διατάγματα όπως και στην επακόλουθη αδυναμία τους να συμμορφωθούν στο πρώτο διάταγμα όσο και αν αυτή ήταν η εκφρασθείσα επιθυμία τους. Ο Δικαστής Γ.Μ. Πικής χαρακτήρισε το παρεμπόδιον διάταγμα, ως ουσιαστικά, απαγόρευση (prohibition) που εκ πρώτης όψεως εκδόθηκε καθ' υπέρβαση της δικαιοδοσίας του Επαρχιακού Δικαστηρίου.

Υιοθετούμε αυτές τις παρατηρήσεις. Τα τελικά διατάγματα που εκδόθηκαν υπέρ της τράπεζας, επέβαλαν στους εναγομένους την υποχρέωση παράδοσης στην τράπεζα των επτά αυτοκινήτων. Το παρεμπόδιον διάταγμα που επιδίωξε ο ενάγων, αποσκοπούσε στο να επιβάλει, στους εναγομένους και πάλιν, την υποχρέωση να μη στερήσουν τον ενάγοντα της κατοχής και της χρήσης τους. Η αντιφατικότητα είναι έκδηλη και κάτω από αυτές τις συνθήκες το δεύτερο διάταγμα δεν θα έπρεπε να είχε εκδοθεί. Πολύ λιγότερο όταν με την έκδοση του θα επηρεάζονταν, ενδεχομένως, τα δικαιώματα της τράπεζας που δεν ήταν διάδικοι στην αγωγή. Το παρεμπόδιον διάταγμα, θα ήταν, ουσιαστικά, αναίρετικό των προεκδοθέντων τελικών διαταγμάτων.

Το δεύτερο σκέλος του παρεμπόπτοντος διατάγματος απέβλεπε στο να εμποδίσει τους εναγομένους από του να μεταβιβάσουν την ιδιοκτησία οποιουδήποτε από τα αυτοκίνητα σε οποιονδήποτε τρίτο. Αρχεί, σε σχέση με αυτό, να σημειώσουμε πως, όπως είναι πα-
5 ραδεκτό, ιδιοκτήτης των αυτοκινήτων, δικαστικά μάλιστα αναγνω-
ρισμένος, ήταν η τράπεζα. Θα ήταν, λοιπόν, αδιανόητο να διατα-
χθούν οι εναγόμενοι να μη μεταβιβάσουν την ιδιοκτησία αντικειμέ-
νων που ανήκαν σε άλλους.

10 Για τους πιο πάνω λόγους η έφεση του ενάγοντα πρέπει να
απορριφθεί. Επομένως, δεν χρειάζεται να επεκταθούμε στην εξέ-
ταση της ορθότητας της πρωτόδικης απόφασης είτε ως προς το θέ-
μα της απόκρισης είτε ως προς το θέμα του παρανόμου της συμ-
φωνίας των διαδίκων. Εννοείται, βέβαια, ότι η απόφαση του
15 πρωτόδικου Δικαστηρίου ως προς το παράνομο της συμφωνίας,
που έγινε για τους σκοπούς της αίτησης και μόνο, δεν δημιουργεί
οποιαδήποτε δέσμευση και ότι τα επίδικα θέματα εξακολουθούν να
είναι, όπως σε κάθε περίπτωση, εκείνα που προκύπτουν από την
αντιπαραβολή των γραπτών αγορεύσεων.

20 Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα υπέρ των εφεσιβλήτων και εναν-
τίον του εφεσίοντα.

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.